

ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΞΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

12 Μαΐου 2010

Ίωάν. ιβ' 36-47

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν»

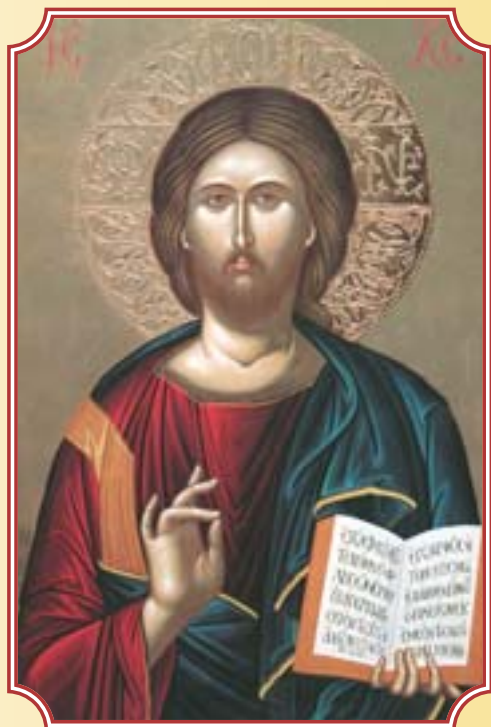


πί σαράντα ἡμέρες, ὅ-
σες κρατᾷ ἡ λαμπρὴ ἑορ-
τὴ τοῦ Πάσχα, στίς
ἐκκλησίες διαβάζονται
οἱ εὐαγγελικὲς περι-
κοπὲς ἀπὸ τὸ κατὰ
Ἰωάννην Εὐαγγέλιο.
Σ' αὐτές ὁ Κύριος μι-
λᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Συζητᾷ κυρίως μὲ τοὺς
Ἰουδαίους, γραμματεῖς καὶ
Φαρισαίους, καὶ προσπαθεῖ νὰ
τοὺς ὀδηγήσει στὴν πίστη ὅτι αὐτός
εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀναμενόμενος
Μεσσίας. Αὐτοί, πωρωμένες καρδιές,
συνεχῶς ἀντιδρῶν.

Κάποτε ὁ Κύριος τοὺς ἀπευθύνει τὰ
τελευταῖα Του λόγια. Ἀπὸ κεῖ καὶ μετὰ
κλείνει τὸ ἅγιο στόμα Του πρὸς τοὺς
Φαρισαίους. Δέν ἔχει νὰ τοὺς πεί τίποτε
ἄλλο. Τὰ τελευταῖα ἐτούτα λόγια Του τὰ
ἀκοῦμε στὴν παρακάτω περικοπὴ:

«Λίγο ἀκόμα χρόνο θὰ ἔχετε μαζὶ
σας Ἐμένα, πού εἶμαι τὸ Φῶς. Ἔως ὅ-
του ἔχετε κοντὰ σας τὸ Φῶς, πιστέψτε
στό Φῶς, ἀναγνωρίστε ὅτι Ἐγώ εἶμαι
τὸ Φῶς, πορευθεῖτε μέσα στό Φῶς, γιὰ



νὰ γίνετε παιδιά τοῦ Φωτός, ὀλόκληροι μέσα
στό φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀγιότητος».

Αὐτὰ εἶπε ὁ Κύριος Ἰησοῦς, σημειώνει ὁ εὐαγ-
γελιστής, «καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν»·
μετὰ ἔφυγε, καὶ ἄλλο δέν ἐμφανίστηκε μπροστὰ
τους. Δέν ἤθελε κιόλας νὰ τοὺς ἐρεθίζει περισσό-
τερο μὲ τὴν παρουσία Του. Πάντως αὐτοὶ τὸν
ἔχασαν τὸν Χριστό. Τοὺς κρύφτηκε. Δέν θὰ Τὸν
ξαναέβλεπαν ποτέ πιά...

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ συνεχίζει μὲ κάποιες

σκέψεις του ίδιου του αγίου Ιωάννη, μαθητή του Χριστού και ευαγγελιστή:

Τόσα θαύματα τούς είχε κάνει μπρός στα μάτια τους, γράφει με λύπη ψυχής ο άγιος, κι αυτοί επέμεναν να μὴν Τὸν πιστεύουν. Κι ἔτσι ἀποδείχθηκε ἀληθινὸ αὐτὸ πὺ προφητικὰ ἔγραψε ὁ Ἡσαΐας: «Λόγω τῆς φαυλοτητάς τους τούς ἐγκατέλειψε ὁ Θεός, καὶ γι' αὐτὸ τυφλώθηκαν τὰ μάτια τους καὶ πωρώθηκε ἡ καρδιά τους, ὥστε πλέον νὰ μὴ βλέπουν καὶ νὰ μὴ κατανοοῦν. Δὲν ὑπάρχει πλέον καμιά ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψουν μὲ τὴ μετάνοια, ὥστε κι Ἐγὼ νὰ τούς θεραπεύσω» (λέγει ὁ Θεός).

Καὶ συνεχίζει ὁ ευαγγελιστής:

Παρόλα αὐτά, πολλοὶ ἀπὸ τούς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων οὐσιαστικὰ Τὸν πίστεψαν, ἀλλὰ... Ἀλλὰ δὲν ὁμολογοῦσαν τὴν πίστη τους. Φοβοῦνταν! Φοβοῦνταν μὴν τούς ἀφορίσουν οἱ ἄλλοι καὶ τούς διώξουν μακριὰ τους, μακριὰ ἀπὸ τὴ Συναγωγή. Δυστυχῶς, ἐπισημαίνει μὲ ἀπογοήτευση ὁ Ἰωάννης, ἀγάπησαν περισσότερο τὴ δόξα καὶ τὴν ἐπιδοκίμασία τῶν ἀνθρώπων παρά τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ...

* * *

Φοβερὰ τὰ λόγια αὐτά! Ἐπισημάνσεις πικρές, μὰ τόσο ἀληθινές. Ἀγάπησαν περισσότερο τὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων, γι' αὐτὸ καὶ τελικὰ δὲν προσχώρησαν στὸν Ἰησοῦ Χριστό!

Κι ὁ Κύριος ἔμεινε νὰ φωνάζει: «Ἐως ὅ-

του ἀκόμα ἔχετε μαζί σας τὸ Φῶς, πιστέψτε στὸ Φῶς, πιστέψτε σ' Ἐμένα». Πράγματι πὺ σημαίνει ὅτι δὲν θὰ ἐπέμενε ἀκόμα γιὰ πολὺ νὰ τούς καλεῖ. Μέχρις ἐνός σημείου...

Εἶναι αὐτὸ μιά – σκληρὴ ἐνδεχομένως – ἀλήθεια. Τί δηλαδή; Ὅτι ὁ Κύριος κάνει μὲ τὴν ἀγάπη Του συνεχεῖς κλήσεις πρὸς τὸ πλάσμα Του. Κλήσεις νὰ ἔρθει κοντὰ Του, γιὰ νὰ τοῦ δώσει τὴ χάρη Του, τὴν εὐλογία Του, τὴν εὐτυχία Του.

Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος συνεχῶς ἀπορρίπτει αὐτὰ τὰ καλέσματα, ὅταν διαρκῶς συντηρεῖ μέσα του ἕναν ἀρνητισμὸ – ὄχι στὸν ἐκκλησιασμὸ, ὄχι στὰ ἱερά μυστήρια, δὲν μπορῶ νὰ νηστεύω, βαριέμαι τὴν προσευχή, νυστάζω τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ – κι ὅταν, ἀκόμα περισσότερο, ὁ ἀρνητισμὸς αὐτὸς ἐπιτείνεται ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν ἀντέχει νὰ διαφοροποιηθεῖ ἀπὸ τὸν περίγυρό του, ἀπ' αὐτὸ πὺ κάνουν οἱ φίλοι του, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀπορρίψουν ἀπὸ τὴν παρέα τους, ἔ τότε τί νόημα νὰ ἐπιμένει ὁ Χριστός; Φεύγει ἡ Χάρις. Ἀποχωρεῖ ὁ Χριστός. Καὶ τότε – ἀλίμονο – ὁ ἄνθρωπος τυφλώνεται τελείως. Σκοτίζεται. Πωρώνεται. Καὶ ἀκολουθεῖ τὸν ὀλέθριο δρόμο του.

Ὁ Θεός νὰ μᾶς γλυτώσει, φίλε μου, ἀπὸ τέτοιο κατάντημα. «Ἐως τὸ φῶς ἔχουμε, ἄς πιστέψουμε στὸ Φῶς».

Κι ἄς Τὸ ἀκολουθήσουμε.

« Μετὰ ἔφυγε, καὶ ἄλλο δὲν ἐμφανίστηκε μπροστὰ τους. Τὸν ἔχασαν τὸν Χριστό. Τούς κρύφτηκε. Δὲν θὰ Τὸν ξαναέβλεπαν ποτέ πιά...».

